

Κατ' αὐτὰς μεταβαίνει ἡ Κυβέρνησις ἐδῶ καὶ ἀντὶ χαίροντας, βλέπεισι κατηφείς, πενθοῦντας καὶ ὀλολυζομένους· διότι οἱ Δημογέροντες, ὁ Θεὸς νὰ τοὺς χαρῶνῃ! ἔκβαλον ἀπὸ τὰ ὀσπίτια ἐν καιρῷ χειμῶνος οἰκογενεῖας σεβασμίας, γυναικίας ἐγκύους καὶ νήπια τέκνα, διὰ νὰ βάλουν εἰς τὸν τόπον των ὑπαλλήλους τῆς Συνόδου καὶ τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συμβουλίου . . . »

[Ἐφ. «Ἀθηνᾶ» 1 Δεκεμβρίου 1834.]

Ἡ ΜΟΥΣΑ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Διήγημα.

Ἐραίαν τινὰ ἡμέραν τοῦ Σεπτεμβρίου μετέβαινον ἐκ τῆς πόλεως Β* εἰς τὸ χωρίον διὰ τοῦ διτρόχου ἀμαξίου τοῦ ἐκτελοῦντος δις τῆς ἡμέρας τὴν συγκοινωνίαν ἀπὸ τοῦ χωρίου εἰς τὴν πόλιν καὶ ἀπὸ τῆς πόλεως εἰς τὸ χωρίον. Ἦμην δὲ ὁ μόνος ἐπιβάτης. Ὁ ἀμαξηλάτης ἐκάθητο ἐπὶ τῆς ἑδρας του καὶ ἐκ διαλειμμάτων ἐξέστεινε νοηχελῶς τὴν μάστιγά του ἐπὶ τοῦ μόλις βαδίζοντος ἀχρειστάτου κτήνους.

Ἡ Ἀστέρω, οὕτως ἐλέγετο, ἐκλαμβάνουσα τὴν ἐλαφρὰν τῆς μάστιγας ἐπαφὴν ὡς θωπεῖαν μάλλον, ὁσάκις ἤσθάνετο αὐτὴν ἐπὶ τῶν ὀστεωδῶν ὀπισθίων τῆς ἢ ἐπὶ τῶν ἀνεσκευασμένων πλευρῶν τῆς, τὸ εὐγενὲς κτήνος ἴστατο διὰ μιᾶς, ἐδοκίμαζε τὴν πρὸ τῶν ποδῶν τῆς χλόην καὶ ἐξηκολούθει ἔπειτα τὸν δρόμον τῆς κατ' ἀρέσκειαν. Οἱ συχνοὶ δὲ οὗτοι σταθμοὶ οὐδόλως μὲ δυσπρόστον, διότι ὁ καιρὸς ἦτο καλὸς καὶ ἐν ἀνέσει ἀπελάμβανον τὸ ἄρωμα τῆς γενεθλίου γῆς. Μίαν περιπου ὥραν ἦμην ἐν τοιαύτῃ καταστάσει τῆ μεταξὺ ὕπνου καὶ ἐγρηγόρσεως, ὅτε αἴφνης ἀφύπνισθην βιαίως. Τί συνέβη; Ἡ Ἀστέρω ἐν τῷ μέσῳ τοῦ λαμπροτάτου τμήματος τῆς ὁδοῦ μᾶς ἀνέτρεψεν ἐντὸς λάκκου. Ἐπήδησα παρυσθὺς σκοπὸν ἔχων νὰ ἐπιπλήξω τὸν ἀμαξηλάτην αὐστηρῶς, ἀλλ' ἡ ἀπεριγραπτὸς σύγχυσις καὶ ἐντροπή του μὲ ἀφώπλισαν. Ἰστατο ἐνώπιόν μου, κάτω νεύων τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἀναυδος, ἀκίνητος, καὶ περιέστρεφε μεταξὺ τῶν δακτύλων τὸν μέγαν καὶ πλατύχειλον πῖλόν του. Μόλις ἦτο εἰκοσιν ἑτῶν, καὶ ὁ ταπεινὸς καὶ γλυκύς του τρόπος μὲ συνεκίνησε.

— Εὐτυχῶς, τῷ εἶπον, μόνον τὸν φόβον ποὺ ἐπήραμε. Καὶ ποῦ εἶχες τὸν νοῦν σου;

Ἐψῆσε πρός με δύο μεγάλους ὀφθαλμοὺς πλήρεις δακρύων.

— Ἀλ', τῷ εἶπον, μικρὸν τὸ κακόν. Ἐλα τώρα νὰ γυρίσωμεν τὸ ἀμαξίον ποὺ μᾶς το 'πέταξε εἰς τὸ λάκκο ἡ Ἀστέρω.

Ἄφ' οὗ δὲ τὸ ὄχημα ἐστάθη ἐπὶ τῶν δύο τροχῶν του:

— Σᾶς παρακαλῶ, κύριε, εἶπεν ὁ νέος μετὰ

τινος δισταγμοῦ, κάμετέ μου τὴν χάριν νὰ καθήσετε εἰς τὴν θέσιν μου, καὶ νὰ πάτε μόνος σας εἰς τὸ χωρίον. ὁ δρόμος εἶνε εὐκόλος, θὰ τραβήξετε ὅλο ἴσα, καὶ ὅταν φθάσετε εἰς τὸ τρίστορο κάμνετε ἀριστερὰ, καὶ θὰ ἰδῆτε τὸ σταυρὸ τῆς ἐκκλησίας, καὶ ἡ Ἀστέρω μόνη τῆς θὰ σταθῇ εἰς τὸ καλλίτερον καπηλειόν, εἰς τὸ χωρίον δὲν εἶνε ἄλλο, μόνον τοῦ ἀφέντη μου. Καὶ ἀν' ἐρωτήσῃ ποῦ εἶνε ὁ Σταυρὸς . . .

Δύο δάκρυα καταπεσόντα ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του τὸν διέκοψαν.

— Ἐ! τί θὰ τοῦ εἰπῶ;

— Νὰ τοῦ εἰπῆτε ὅτι πῶς ὁ Σταυρὸς γιὰ νὰ ξεμπερδεύσῃ ἔπεσε εἰς τὸ ποτάμι.

Καὶ ἄμ' ἔπος ἄμ' ἔργον' ἐξεκίνησε πρὸς τὸ παρρηεὸν ποτάμιον. Ἀλλ' ἐγὼ τὸν ἐκράτησα προσπαθῶν νὰ τὸν ἀποτρέψω ἀπὸ τοῦ ἀπονενομημένου σκοποῦ του, καὶ τῷ εἶπον:

— Καὶ ποῶς τὸ εἶπε, ὅτι δὲν σοῦ ἔμεινε νὰ κάμης ἄλλο παρὰ νὰ πέσης εἰς τὸ ποτάμι.

— Τίποτα, τίποτα, κύριε. Δὲν εἶνε μιά, δὲν εἶνε δύο, καὶ ἂν δὲν τῶκαμα ὡς τώρα, εἶνε ποῦ δὲν ἔχω τὸ θάρρος, εἶμαι δειλὸς. Νὰ, χθὲς ἐπολέμησα νὰ δώσω μιά εἰς τὰ μυαλά μου μὲ τὸ πιστόλι, μὰ δὲν μ' ἄφησεν ὁ φόβος. Εἶμαι ἄτυχος, κύριε, δὲν πιστεύω νὰ εἶνε εἰς τὸν κόσμον ἄλλος ἔλασιότερος ἀπὸ ἐμεῖ.

Καὶ ἐκάθησεν ἐπὶ σωροῦ πετρῶν καὶ ἔκλαιεν ἔχων τὸ πρόσωπον ἐντὸς τῶν χειρῶν του. Ἐφαίνετο φιλότιμος νέος. Πλησιάζας λοιπὸν, τῷ εἶπον διὰ φωνῆς μειλιχίου καὶ συμπαθοῦς:

— Τί τρέχει λοιπὸν; Διηγήσου με τὰς συμφορὰς σου καὶ δὲν ὑπάρχει συμφορὰ χωρὶς τὸ ἰατρικόν τῆς.

— Νὰ τί τρέχει, κύριε, νὰ σᾶς τὸ εἰπῶ. Πέντε φορὲς τῶρριξα τὸ ἀλάξιν εἰς ὀκτὼ ἡμέραις. Θὰ 'πῆτε ποῦ τὸν ἔχω τὸν νοῦν μου. Ξέρω καὶ γῶ; Εἶνε κἄμπσοπος καιρὸς ποῦ ὅλο καὶ ἀνοησίαις κάνω. Καὶ ἀνίσως τὸ μάθη ὁ ἀφέντης πῶς καὶ σήμερον τὸ ἔρριξα, θὰ μὲ διώξῃ χωρὶς ἄλλο ὅπως μὲ βλέπετε καὶ σᾶς βλέπω.

— Καὶ πῶς θὰ τὸ μάθη; ἐκτὸς ἂν τοῦ τὸ εἰπῆς μόνος σου.

— Θέλετε νὰ εἰπῆτε, ἂν δὲν με μαρτυρήσετε σεῖς. Σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ. Ἀλλὰ αὔριον πάλιν θὰ ἔχωμεν τὰ ἴδια καλλίτερα νὰ γλυτώσω τώρα μιά καὶ καλή. Καὶ ἔπειτα, μὲ φθάνει ὅσο ἔζησα τί τὴν θέλω τῆ ζωῆ. Θὰ πέσω εἰς τὸ ποτάμι.

Μετὰ πλείστης ὅσης δυσκολίας κατάρθωσα νὰ τὸν καταπραῖνωμ καὶ νὰ τὸν καταφέρω νὰ ἀναβῇ εἰς τὴν θέσιν του, ὅπου ἐκάθησα καὶ ἐγὼ πλησίον του. Τεχνιέντως δὲ τῷ ὑπέδειξα ὅτι ἐπεθύμουν νὰ μοὶ διηγηθῇ τὴν αἰτίαν τῆς ἀπελπισίας του. Τοῦτο ἤθελε καὶ αὐτός. Καὶ ἤρχισεν ὡς ἐξῆς:

«— Κύριε, ἡ ἱστορία μου εἶνε μεγάλη:

Ἐμείνα ὀρφανὸς καὶ ἀπροστάτευτος πολὺ μικρὸς, καὶ ἐγὼ δὲν εἰξεύρω τί ἤθελα ἀπογείνη, ἂν

δὲν εὐρίσκοντο ὁ κύριος Βαλλιᾶς καὶ ἡ κυρία του, οἱ ὅποιοι μὲ ἐπῆραν καὶ μὲ ἀνέθρεψαν μαζὶ μὲ τῆς δύο θυγατέρες των. Μὲ τὴν μεγαλύτερη εἵμαστε συνομηλικοί. Ὁ κύριος Βαλλιᾶς εἶχε τότε, καὶ ἀκόμη τὴν ἔχει, τὴν ταβέρνα τὴν *Αὐγοῦλα*, ἔτσι τὴ λένε. Ἦνε ἄνθρωπος καθὼς πρόπει, καὶ θὰ ἦτον πολὺ καλλίτερος ἀκόμη, ἂν δὲν τὸν εἶχε χαλάσει ἡ γυναῖκά του· φαντασθῆτε, νομίζουν ὅτι δὲν εἶνε γεννημένοι διὰ τὸ νὰ ἔχουν ταβέρνα. Ἦνε ὅμως πολὺ καλὴ γυναῖκα, δὲν εἰμπορῶ νὰ εἰπῶ καλὸν λόγον δι' αὐτήν. Σὰς ἔλεγα λοιπὸν ὅτι οἱ καλοὶ αὐτοὶ ἄνθρωποι μὲ ἀνέθρεψαν μαζὶ μὲ τῆς δύο των θυγατέρες, μὲ εἶχαν ὅσων παιδιῶν τους, μ' ἔβαζαν ἔς τὸ τραπέζι, τὴν Κυριακὴν μ' ἐπαιρναν μαζὶ τους ἔς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ὅποιοι μ' ἔβλεπε στολισμένον μὲ τὰ καλὰ μου τὰ ρούχα, θὰ ἔλεγε πῶς θὰ μὲ εἶχαν ἀδελφὸ τὰ κορίτσια. Ἔμαστε πάντα μαζὶ, καὶ αἱ δύο μ' ἀγαποῦσαν καὶ τῆς ἀγαποῦσα καὶ τῆς δύο. Καὶ ἔτσι ἐμεγαλώσαμεν. Ἐγὼ ὅμως ποτὲ δὲν ἐλησμονοῦσα τὸ καλὸν ποῦ μ' ἔκαμεν αὐτὴ ἡ οἰκογένεια, καὶ ἐπροσπαθοῦσα νὰ κροδίζω τὸ ψωμὶ ποῦ ἔτρωγα, καὶ ὅσον εἰμπορῶ νὰ τοὺς φαίνομαι χρήσιμος. Ἐπειδὴ λοιπὸν ὁ κύριος Βαλλιᾶς ἐσυλλογίσθη νὰ πάρῃ ἕν' ἀμαξάκι νὰ πηγαίη τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὸ χωριὸν ἔς τὴν πόλιν καὶ ἀπὸ τὴν πόλιν ἔς τὸ χωριὸν, τοῦ εἶπα ἐγὼ νὰ μὲ βάλῃ ἐμένα ἀπάνω ἔς αὐτὴν τὴν δουλειάν. Καὶ δὲν ἤμουν ἀκόμη δώδεκα ἐτών. Ὁ κύριος Βαλλιᾶς λοιπὸν μ' ἔκαμεν ἀμαξάκι καὶ εἰμπορῶ νὰ σὰς ὀκισθῶ ὅτι ὡς τώρα δὲν εἶχε κανένα παράπονον. Εἰς ὅλα ἐδῶ τρίγυρον τὰ χωριά δὲν ἦταν ἄλλος δευτέρός μου, καὶ ὅλοι μ' ἀγαποῦσαν, διότι ἤμουν τόσο δὴ παιδάκι καὶ εἴξευρα τόσο καλὰ νὰ δουλεύω τὸ ἀμαξάκι. Πολλοὶ μάλιστα μοῦ ἔδιναν καμμιὰ φορὰ τὸ διπλὸ ἀγῶγι. Τώρα ὅμως ἄλλαξαν τὰ πράγματα, καὶ δὲν μοῦ κάνει καρδιὰ νὰ πιάσω τίποτα. Αἶ, τότε νὰ μ' ἐβλέπατε ἀπάνω ἔς τὰμαξάκι μὲ τὸ καμτσίκι ἔς τὸ χέρι, καὶ γὰρ δὲν ξέρω τί μοῦ φαινόταν πῶς ἤμουν. Ἡ Ἀστέρω ἐπετοῦσε καὶ σὲ δυὸ ὥραις ἐπηγαίναμεν ἔς τὴν χώρα. Ἐπειτα ἐγυρίζαμε ἔς τὸ χωριὸν γληγορώτερα, ἐπειδὴ εἴξευρα ὅτι θὰ εὔρω τῆς δύο μου ἀδελφὲς νὰ μὲ περιμένουν. Ἀπὸ μακρὰ ὅσων μ' ἔβλεπαν καὶ τῆς ἔβλεπα ἐκουνοῦσαμε τὰ μαντήλια μας ἔς τὸν ἄερα. Καὶ ὅταν τὸ ἀμαξάκι ἦταν ἀδειανὸν, τῆς ἀνέβαζα καὶ τῆς δύο, καὶ φαντασθῆτε τὴν χαρὰν μου ποῦ τῆς ἔφερνα ὅσων νύφες. Ὅταν ἦταν καμμιὰ μεγάλη εορτὴ τῆς ἐπιγίαινα ἔς τὴν χώρα καὶ τῆς ἀγόραζα σταυροῦδάκι, κομπολόγια, σπαλετάκια. Ἐγὼ ἔθαρροῦσα πῶς τῆς ἀγαπῶ καὶ τῆς δύο ἴσα. Ἀλλὰ ἐπειδὴ μὲ τὴν Μαρίαν, τὴν μικρότερην, ἤμουν πρὸ χαροῦμένος, καὶ πολλὰς φορὰς δὲν μ' ἄρριζε νὰ εἶμαι κοντὰ ἔς τὴν Ἐλένη, ἔλεγα καμμιὰ φορὰ μόνος μου, πῶς ἀγαπῶ ὀλιγώτερον τὴν Ἐλένην ἀπὸ τὴν Μαρίαν. Ἀλλὰ νὰ ἰδῆτε! τί παράξενο πρᾶγμα! Μίαν ἡμέραν ἀνεκάλυφα ὅτι ἀγαποῦσα τὴν Ἐλένην

περισσότερον καὶ διαφορετικὰ. Ἀκοῦστε πῶς ἔγεινε τὸ πρᾶγμα.

«Ἐνα βράδι», ὅσων καὶ τώρα, ἐγύριζα ἔς τὸ χωριὸν, καὶ δὲν τὰ εἶδα τὰ κορίτσια νὰ μὲ περιμένουν. Δὲν εἰξέρετε πῶς μοῦ ἦλθε! Ὅσων νὰ μοῦ ἔλεγε κανεὶς πῶς κἀτι τρέχει, καὶ μ' ἐπίασε μιὰ λύπη, ποῦ ὡς νὰ φθάσω ἔς τὸ στάβλο καὶ νὰ ξεζέψω τὴν Ἀστέρω μού φάνηκε πῶς πέρασ' ἔνας χρόνος. Καὶ τώρα νὰ ἰδῆτε πῶς εἶχα δίκαιον νὰ λυπηθῶ. Ἀνεδαίνω ἔς τὸ σπῆτι καὶ τοὺς βλέπω ὅλους μαζεμένους ἔς τὴν κάμαρα τῆς κυρίας μου. Ἡ Μαρίαν καὶ ἡ μητέρα της ἦταν ἔς τὴν μέση, δεξιὰ ἦταν ὁ ἐφημέριος ἀκουμβισμένος ἔς τὸ χονδρὸν μπαστοῦνι του καὶ ἦταν ὅσων συλλογισμένος, ἀριστερὰ ἦταν ἡ Ἐλένη καὶ ἔκλαιε σιγὰ σιγὰ. Ὁ ἀφέντης μου ἐπεριπατοῦσε ἀπάνω καὶ κάτω ταραγμένος. Ὅταν ἀνοιξα τὴν θύραν τοὺς εἶδα ὅλους, ὅπως σὰς ἐπαράστησα καὶ ἤκουσα τὴν κυρίαν μου καὶ ἔλεγε. «Πρόπει νὰ γείνη, πρόπει νὰ γείνη, εἶνε θέλημα Θεοῦ!» Ἐπῆγα ἴσα ἔς τὴν Ἐλένην, πρώτη φορὰ τὴν ἔβλεπα νὰ κλαίῃ ἔτσι. Τῆς ἐπίασα τὸ χέρι καὶ τὴν ἐρώτησα «Τί κλαίεις; Ποιὸς εἶνε ἡ αἰτία; πές μου μόνον τὸ ὄνομά του καὶ ἐγὼ νὰ τοῦ δεῖξω!» Ἡ Ἐλένη ἀντὶ νὰ μοῦ ἀποκριθῇ, τὴν ἐπῆραν τὰ κλάυματα. Ἐμένα τί με θέλετε, κύριέ μου ἔγεινα ἄνω κάτω καὶ ὅσων νὰ ὑπόπτεισα κἀτι τι.

«— Τί τρέχει λοιπὸν ἡρώτησα, διατί ἡ Ἐλένη κλαίει;

» Ἐμαθα λοιπὸν, κύριέ μου, ὅτι τὴν καταραμένην ἐκείνην ἡμέραν ἔγειναν μεγάλα πράγματα. Ἀλλὰ πρόπει νὰ σὰς εἰπῶ, ὅτι ἡ Ἐλένη ἐξ ἀρχῆς ἦταν μοναδικὸν κορίτσι· δέκα χρόνων παιδί καὶ ἤξερε τόσα πράγματα. Ὁ κύριος Ζαφειράκης, ἀρχαῖος χοροδιδάσκαλος, τώρα κάθηται ἐδῶ ἔς τὸ χωριὸν καὶ ζῆ μὲ τὰ εἰσοδήματά του, τῆς ἐδάνειζε διάφορα βιβλία, καὶ ἡ Ἐλένη ζυπνὸν κορίτσι εἴξερε τόσα πράγματα ποῦ ἄλλοι εἶν' ἐξῆντα χρόνων καὶ δὲν τὰ ξέρουν. Εἴξερε πολλὰς ἱστορίας, καὶ σοῦ ἔλεγε καὶ κἀτι μύθους καὶ κἀτι ἄλλα ἀστεία καὶ νόστιμα πράγματα ποῦ ἄλλο εἶνε νὰ τὴν ἀκούσετε καὶ ἄλλο νὰ σὰς τὸ λέγω. Ἀφίνω πλέον ποῦ ἦταν ἕνα πλάσμα ὅσων τὸ κρῦν τὸ νερό. Τὴν ἐκαμάροναν οἱ γονεῖς της καὶ ἀπὸ τὴν χαρὰν τοὺς δὲν εἴξεραν τί νὰ κάμουν Ὁ κύριος Βαλλιᾶς ἔτριβε τὰ χέρια του καὶ ἡ κυρία ἐφούσκονε ἔτσι δὴ, ἀπαράλλακτα ὅσων τὸ βᾶτραχον ποῦ ἔσασε ὡς τὸ τέλος, ὁ κακομοῖρης, —μοῦ τὴν εἶπε πολλὰς φορὰς αὐτὴν τὴν ἱστορίαν ἡ Ἐλένη. Ὁ κόσμος ὅλος εἶχε ἔς τὸ στόμα του τὸ ὄνομα τῆς Ἐλένης, τὸ καμὰρι τῆς *Αὐγοῦλας*, τὴν ἔλεγαν καὶ ἀκόμα ἔτσι τὴν λένε. Ἐτρεχαν ἀπο παντοῦ νὰ τὴν ἰδοῦν, νὰ τὴν ἀκούσουν, νὰ τὴν καμαρώσουν. Ἐμένα δὲν μ' ἐπείραζε αὐτὸ καθόλου. Ἀλλὰ ἐπειδὴ ὅλοι ἔλεγαν ὅτι εἶνε κορίτσι ἐξυπνότατον, ἐγὼ ἐτρόμαζα, τὶ νὰ σὰς εἰπῶ, καὶ ἔλεγα μέσα μου πῶς ἡ Ἐλένη

δὲ θά ζήσῃ. Καὶ ἡ ὑποψία μου ἦταν σωστή. . . Ἐπέθανε, κύριε, ἡ Ἐλένη, ἐπέθανε γιὰ τὸν δυστυχισμένον τὸν Σταυρὸν. . . »

Ὁ δῦσμοιρος νέος ἐξήγαγε τὸ μαντήλιόν του ἐκ τοῦ κόλπου του, καὶ σπογγίσας τοὺς ὀφθαλμούς, ἐπανέλαβε μετὰ τινων στιγμῶν σιγὴν.

«—Ἐκεῖ λοιπὸν κοντὰ ἔς τὸ χωριὸ ἦταν μία πλουσία κυρία, ὁ Θεὸς σχωρέσ' τὴν! ἤκουσε νὰ γίνεταί λόγος διὰ τὴν Ἐλένην καὶ ἠθέλησε νὰ τὴν γνωρίσῃ τὴν ἐπῆγαν τὴν νέαν εἰς τὸ παλάτι τῆς κυρίας καὶ ἔμεινε κατευχαριστημένη καὶ ἀπὸ τὴν ἐξυπνάδα τῆς καὶ ἀπὸ τὴν εὐμορφιά τῆς. Ὡς ἐδῶ ὅλα καλά! Ἀλλὰ μίαν ἡμέραν, ἐκείνη πού σὰς ἔλεγα τώρα δά, ἐν ᾧ ἐγὼ ἔλειπα ἔς τὴ χώρα μὲ τὴν Ἀστέρω, νά σου καὶ μία μεγάλη ὥρα ἀμαξά σταματᾷ ἀπ' ἐξῶ ἀπὸ τὴν Αὐρουλά καὶ μία πλουσία κυρία κατεβαίνει καὶ μὲ μεγάλο θάρρος ἔμπαινει εἰς τὸ καπηλειό. Ὁ κύριος Βαλλιᾶς ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἔδινε κρασί σὲ μερικοὺς ἀνθρώπους εἰς ἓνα τραπέζι. Καὶ καθὼς εἶδε μέσα ἔς τὸ μαγαζὶ του ἓνα καπέλλο μὲ τόσα φτερά, φόρεμα βελουδένιο, διαμαντικά, στολίδια, μαργαριτάρια, πού δὲν ἦταν ὁ καιρομώρας συνειθισμένος ἀπὸ τέτοια πράγματα, ἐνόμισε πῶς ἦταν καμμία μεγάλη βασίλισσα, ξέρω καὶ ἐγὼ πῶς τοῦ ἐφάνη, καὶ ἤλθε τάχα νὰ πγῆ εἰς τὸ καπηλειό του. Κόντεψε νὰ πέσῃ κάτω ἀπὸ τὴ χαρὰ του. Ἡ Ἐλένη ὅμως τὴν εἶδε τὴν κυρία καὶ ἔτρεξε εὐθύς καὶ τὴν ἔφερεν ἀπάνω εἰς τὴν κάμαρα τῆς μητέρας τῆς. Ἐκαταλάβατε, κύριε, ὅτι αὕτη ἦταν ἐκείνη πού ἐπροστάτευε τὴν Ἐλένη. Ἀρχισε λοιπὸν νὰ λέγῃ εἰς τὴν κυρίαν Βαλλιᾶ πῶς ἔχει μίαν θυγατέρα μάλαμμα καὶ ὅτι θὰ δώσῃ λόγον εἰς τὸν Θεόν, ἂν ἀφήσῃ νὰ μείνῃ θαμμένος μέσα ἔς τὸ χωριὸ ἓνας τέτοιος θεισχυρὸς ἀπ' τὸν Θεὸν σταλαμένος. Εἶπε ἓνα σωρὸ τέτοια λόγια, τὰ ὅποια ἔπειτα ἐγὼ τὰ ἔμαθα. Καὶ εἰς τὸ τέλος τῆς ὀμιλίας τῆς εἶπεν ὅτι ἐπιθυμεῖ νὰ τῆς δώσουν τὴν Ἐλένην νὰ τὴν βάλῃ οἰκτρόφρον ἔς τὸ παρθηναγωγεῖον.

»Ὅταν ἔφυγεν ἡ κυρία, ὁ κύριος Βαλλιᾶς ἐμήνυσεν εἰς τὸν ἐφημέριον νὰ τοῦ διηγηθῇ τὴν ὑπόθεσιν καὶ νὰ πάρουν καὶ τὴν γνώμην του. Ἰσα ἴσα ἐκείνην τὴν ὥραν ἔφθασα καὶ ἐγὼ. Ἀλλοίμονον, κύριε! Ἡθέλησα νὰ ὀμιλήσω, ἀλλὰ δὲν μ' ἄφισαν. Ἡ Ἐλένη ἔκλαιε καὶ δὲν ἤθελε νὰ φύγῃ· ἀλλὰ τοῦ κάκου. Οἱ γονεῖς ἤθελαν καὶ ἔπρεπε νὰ γείνῃ ἡ γνώμη τους. Ὁ ἐφημέριος δὲν ἀνοιξε τὸ στόμα του. Ἐγὼ ἐπροσπάθησα νὰ τὸν πάρω μὲ τὸ μέρος μου. Καὶ ὅσο δὲν ἔλεγε τίποτε, ἤλπιζα ὁ καιρομώρας, ἀλλὰ τέλος πάντων εἶπε καὶ αὐτὸς ὅτι ἦτο θέλημα τοῦ Θεοῦ· λοιπὸν ρενηθίτω τὸ θέλημά του!

»Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας ἡ Ἐλένη ἔφυγε καὶ ἐπῆγε ἔς τὴν πρωτεύουσαν ὅπου ἦτο τὸ καταρτισμένον τὸ Παρθηναγωγεῖον. Τὴν παραμονὴν τοῦ μισεμμῦ τῆς τὴν ἀπάντησα εἰς τὸν κῆπον. Δὲν

ἦταν κανεὶς ἄλλος εἰς τὸν κῆπον. Ἐπῆγα λοιπὸν κοντὰ τῆς καὶ τῆς εἶπα

»—Φεύγεις, φεύγεις! Ἐλένη!

»—Ἀχ! εἶπεν ἡ Ἐλένη καὶ τὰ μάτια τῆς ἐγέμισαν δάκρυα, καθὼς καὶ τὰ δικά μου, Ἀχ! θέλεις καὶ σὺ νὰ μοῦ τὴν σπαράξῃς τὴν καρδιά μου!

»Καὶ ἔπεςε ἔς τῆς ἀγκάλες μου.

Τὴν ἐσήκωσα καὶ τὴν ἐπῆγα καὶ τὴν ἐκάθησα εἰς ἓνα πέτρινον κάθισμα καὶ ἐκάθησα κοντὰ τῆς· ἐκρατούσαμε σφιχτὰ ὁ ἓνας τὰ χέρια τοῦ ἄλλου καὶ ὠρκισθήκαμε ὅτι θὰ ἀγαποῦμε ὁ ἓνας τὸν ἄλλον διὰ βίου. Ἐβγαλεν ἀπὸ τὸ δάκτυλό τῆς ἓνα δακτυλιδάκι πού τῆς το εἶχε χαρίσῃ ἡ κυρία πού τὴν ἐπροστάτευε, καὶ μ' ἐβίασε νὰ τὸ πάρω, ἐνθύμισι τῆς ἀγάπης τῆς.

»—Ἐγὼ τίποτα δὲν ἔχω νὰ σοῦ δώσω, οὔτε τὴ ζωή μου, ἐπειδὴ καὶ ἡ ζωὴ μου εἶνε δική σου.

»Τὴν ἄλλην τὴν ἡμέραν ἐγείνεν ὁ χωρισμὸς, καὶ δὲν μοῦ ἔμελλε νὰ τὴν ξαναἰδῶ. Ὅχι, ἐπειδὴ ὅταν τὴν ξαναεἶδα δὲν ἦταν πλέον ἡ Ἐλένη μου! Δυστυχία μου! Ἀπὸ τὴν Ἐλένη πού ἐγνώρισα, αὕτη πού θὰ ἰδῆτε δὲν τῆς ἔμεινεν ἄλλο παρά ἡ ἀγάπη μου μονάχα.

Καὶ ἐσπόγγισε πάλιν τοὺς ὀφθαλμούς.

»—Τρία χρόνια ἔλειψε. Εἰς αὐτὰ τὰ τρία χρόνια ἐγὼ ἐπροσπάθησα νὰ γείνω καλλίτερος. Δὲν ἤθελα ὅταν γυρίσῃ ἀπὸ τὸ σχολεῖο νὰ μ' εὐρῆ ἀγράμματον καὶ νὰ ἴτραπῇ τὸ βράδυ λοιπὸν ἀφ' οὗ ἔστρωνα τῆς Ἀστέρως, ἐπήγαγε ἔς τοῦ κύρ Ζαφεϊράκη καὶ μ' ἐμάθαινε καλλιγραφία. Ἐγύριζα ἔπειτα ἔς τὴν κάμαρά μου καὶ ὡς τὰ ξημερώματα ἐκαθόμουν καὶ ἐδιαβάζα τὰ βιβλία πού εἶχεν ἀφήσῃ ἡ Ἐλένη καὶ ἐγὼ τὰ εἶχα πάρῃ. Ὅλα αὐτὰ τὰ ἐσώριασα ἀνάκατα ἔς τὸ κεφάλι μου, καὶ ἀπορῶ πῶς δὲν ἐτρελλάθηκα. Οὔτε ἐκοιμώμουν οὔτε ἔτρωγα, ὅ τι εἶχα τὸ ἐξώδευα καὶ ἀγόραζα βιβλία. Μία ἡμέραν ἐξεπούλησα ἓνα πού ἐγύριζε ἔς τὰ χωριά καὶ ἐπουλοῦσε περσινούς καὶ προτέρσινους, κἀνένα φετεινό. Τὰ πράγματα πού ἔχω διαβασμένα, κύριε, οὔτε εἰμπορῶ νὰ σὰς τὰ εἰπῶ, οὔτε εἰμπορεῖτε νὰ τὰ φαντασθῆτε. Καὶ ἂν δὲν ἐγείναι σοφός, καταλαβαίνω ὅμως ὅτι ἐξεκούτιανα.

—Ἐ! τέλος πάντων, ἐγύρισεν ἡ Ἐλένη;

»—Ὅχι· πρῶτα ἔγραψε. Καὶ ἐπειδὴ ἐγὼ παγαίνω κάθε ἡμέρα ἔς τὴ χώρα, ἐγὼ ἔπαιρνα τὰ γράμματα ἀπὸ τὸ ταχυδρομεῖο καὶ τὰ ἔφερνα ἔς τὴ μητέρα τῆς, ἐπειδὴ ἔς τὴ μητέρα τῆς πάντα ἔγραφε. Καὶ τί γράμματα! Ἐβάζα τὸ γράμμα τῆς ἐδῶ ἔς τὸν κόρφο μου καὶ μοῦ φαινότανε πῶς εἶχα φτερά, σάν τὸ πουλὶ πετοῦσα. Ἐς τὸ δρόμο ἤπγαίνα ὄλο καὶ τραγουδοῦντας, καὶ κάπου κάπου ἐσταματοῦσα καὶ ἔδινα καὶ ἓνα φιλάκι ἔς τὸ ἀπανώγραμμά καὶ ἔς τὴ βούλλα. Ἡ κυρία Βαλλιᾶ τὰ ἐδιάβαζε τὰ γράμματα δυνατὰ καὶ ἐμει

οί άλλοι ὄλοι γύρω γύρω τὴν ἀκούαμε καὶ ἐκλαίγαμε ἀπὸ τῆ χαρά μας. Νὰ ἰδῆτε! μίᾳ φορᾷ πού ἦταν τὸ ὄνομα τῆς μητέρας τῆς τῆς ἔστειλε ἕνα τραγουδάκι, πού τὸ λένε ποίημα τὸ εἶχε κἀνὴ μοναχὴ τῆς, καὶ τριγύρω εἶχε ζωγραφῆση μὲ τὸ χέρι τῆς ἕνα στεφάνι ὠραῖο ἀπὸ μικρὰ τριανταφυλλάκια. Αἶ, καὶ νὰ βλέπατε τὸν πατέρα τῆς καὶ τὴ μητέρα τῆς τί χαρὰ καὶ τί καμάρι πού τὸ εἶχαν! Καταλαβαίνετε τί θὰ πῆ τραγουδάκι καὶ στεφάνι ἀπὸ τριανταφυλλάκια! Ξίρετε τί κόπο ἔχουν γιὰ νὰ γείνουν αὐτὰ τὰ πράγματα; Δὲν εἶνε τοῦ καθενός. Εὐθύς ἐφώνηξαν τὸν κύρ Ζαφειράκη, γιατί αὐτός ἀπὸ τέτοια πράγματα εἶνε ξεσχολιμένος καὶ του ἔδειξαν τὸ τραγουδάκι. Ἄμα το ἐδιάβασε εἶπε πῶς εἶνε ποίημα ἀξιοθαύμαστο, ἔτσι εἶπε, καὶ ὅτι πῶς θὰ τοῦ βάλῃ ἕνα ὠμόρφο σκοπὸ νὰ τὸ τραγουδοῦν, καὶ νὰ το στείλῃ ἔς τὸ Παρίσι νὰ τυπωθῆ μὲ τὴν φωτογραφία τῆς Ἐλένης ἔς τὴν ἀρχή. Ἡ κυρία Βαλλιᾶ τὸν ἐφίλησε ἀπὸ τὴν χαρὰ τῆς. Μὰ ἐγὼ ἤμουν λυπημένος καὶ ἄνω κάτω. Κατέβηκα κάτω ἔς τὸ περιβόλι καὶ ἐκάθισα ἔς τὸ πέτρινο κάθισμα, ἐκεῖ πού μου εἶχε δώσῃ ἡ Ἐλένη τὸ δακτυλίδι. Καὶ μ' ἐπῆραν τὰ κλάμματα χωρὶς καὶ ἐγὼ νὰ ξέρω γιατί. Ὡς τὶ ὥρα ἔμεινα ἐκεῖ δὲ θυμᾶμαι, μὰ ὅταν ἐπῆγα νὰ πλαγιάσω ἡ ὥρα ἦταν περασμένη. Τὴν ἄλλην τὴν ἡμέραν εἶπα μέσα μου: Ἄφ' οὗ ἡ Ἐλένη κἀνει ποιήματα ἄς πολεμήσω νὰ κἀνω καὶ ἐγὼ, καὶ τὴν ἴδια ἡμέρα ἔκανα ἀρχή. Ἰδρῶσα, εἶδα κ' ἐπαθα ὡς νὰ καταφέρω νὰ βρῶ, τῆς πῶς τῆς εἶπε ὁ κύριος Ζαφειράκης; τῆς δοιοκαταληξίης, νὰ ταιριάζῃ ὁ ἕνας στίχος μὲ τὸν ἄλλο. Μετὰ πολλὰ, ἔφτιασα διακόσιους στίχους, καὶ ἂν θέλετε νὰ σὰς τους πῶ, εἶμαι περιεργὸς νὰ ἰδῶ τὴ γνώμη σας, πῶς θὰ σας φανῇ τὸ ποίημα, εἶνε ὠραῖο.

— Καλὰ! μοῦ το λέγεις ἄλλη φορὰ. Ἐ! ἡ Ἐλένη ἐγύρισε;

»— Ἐνα βράδῳ ἔφερα ἕνα γράμμα πού ἔγραφε ὅτι ὅπου καὶ ἂν εἶνε ἔρχεται. Εἶχε τελειώσῃ τὰ μαθήματά τῆς, εἶχε μαθῆς ξεσκολίσῃ. Τὸ λοιπὸν ὕστερ' ἀπὸ ἄλιγες ἡμέραις νὰ σου καὶ μάς τη φέρνει ἡ ἀρχόντισσα ἐκεῖνη ἡ ἴδια. Ἄχ! ὅσω ζῶ θὰ το θυμᾶμαι. Ἦταν Κυριακὴ, καὶ ἐγύριξα ἔς τὸ χωριό. Ἐκεῖ δὲ βλέπω ἀπὸ μακριὰ ἔς τὴν πόρτα μας τὴν ἄμαξα τῆς κυρίας. Ἦρθεν ἡ Ἐλένη, εἶπα μὲ τὸ νοῦ μου. Πηδῶ κάτω ἀπὸ τὸ κάθισμά μου, ἀναποδογυρίζω ὅτι εὐρέθηκε μπροστά μου καὶ τέσσερα τέσσερα ἀνεβαῖνη τὴν σκάλα, ἀνοίγω τὴν πόρτα, ῥίχνομαι ἔς τὴν κάμαρα, καὶ τί βλέπω; Ποιὸς ἄνθρωπος θὰ ἔμπορέσῃ νὰ εἰπῇ μὲ λόγια πῶς ἔκανε μέσα ἡ καρδιά μου. Ἐκεῖνη ἦταν, ἦταν ἡ Ἐλένη! Μὰ τί ὠμορφιά! Χριστέ μου! Ἐτσι ἔκαμα μιὰ, καὶ ἐστάθηκα κατακίτρινος, ἔτρεμα ὅλος, τὰ ἔχασα. Ἐγὼ ἤμουν μὲ τὴ χοντρή μου τὴν μπλούζα, μὲ τὰ χοντρά μου τὰ παπούτσια, μὲ τὸ καμτσίκι ἔς τὸ χέρι μπρο-

στά τῆς, καὶ μ' ἔβλεπε αὐτὴ καταστολισμένη ἄσπρη ἄσπρη σὰν τὸν κρίνο, καὶ ὁ ἥλιος δὲν εἶχε τὴ λάμψι τῆς! Τότες ἐκατάλαθα πῶς ἐγὼ εἶμαι ἕνας τιποτένης ἕνας ξυπόλυτος. Ἐπαρκαλοῦσα τὸ Θεὸ νὰ ἀνοίξῃ τὸ πάτωμα καὶ νὰ με καταπιῇ.

»— Λοιπὸν, μοῦ εἶπε καὶ ἐχαμογέλασε, τί κάνατε αὐτοῦ, πῶς δὲν ἔρχεσθε νὰ με φιλήσετε;»

»Καταλαβαίνετε, κύριε, ἄλλοτε μοῦ ἔλεγε: τί κάνεις πῶς δὲν ἔρχεσαι; καὶ τώρα μοῦ μίλησε σὰν ξένη: τί κάνατε πῶς δὲν ἔρχεσθε νὰ με φιλήσετε, Ἄ, μὰ ἂν τὸ καμτσίκι πού ἐκρατοῦσα τὴ στιγμή ἐκεῖνη ἐγινότανε μαχαίρι, θὰ το ἔμπηγα ἔς τὴν καρδιά μου.

»Ἐτρεξε κοντὰ μου καὶ ἔσκυψε τὸ μαγουλό τῆς χνουδάτο σὰν ῥοδάκινο καὶ μόλις τὸ ἀγγίξα μὲ τὰ χεῖλη μου.

«— Καὶ τί κάμνει, Σταῦρό μου, ἡ Ἀστέρω; εἶπε καὶ ὄλο ἐχαμογελοῦσε.

»Ἐγὼ τὰ εἶχα χαμένα, ἐστεκόμουν σὰν χαζός. Κάνω νὰ μιλήσω, δὲν ἔμπορεσα. Μ' ἐπῆραν τότε τὰ δάκρυα· τὸ καλὸ εἶνε πού κανεὶς δὲν με εἶδε πῶς κλαίω.

Ἰκτὼ ἔμερες ἐπέρασαν χωρὶς νὰ καταφέρω νὰ τῆς μιλήσω τῆς Ἐλένης. Μετὰ πολλὰ, τὴν ἐπέτυχα ἕνα βράδῳ ἔς τὸν κῆπο μοναχῆ. Εἶχα ἀπόφασι νὰ τῆς μιλήσω γιὰ τὸν ἔρωτά μου, νὰ τῆς θυμίσω τοὺς ὅρκους μας. Ἄλλὰ πρῶτα πρῶτα ἤθελα νὰ τῆς δείξω ὅτι δὲν εἶμαι ὁ Σταῦρος ἐκεῖνος πού εἶξερε ἄλλοτε, ἤθελα νὰ ἰδῇ πῶς ἀξίζω τὴν ἀγάπη τῆς. Εἶπα λοιπὸν νὰ τῆς ἀραδιάσω ὅσα βιβλία εἶχα διαβασμένα τὸν καιρὸ πού ἔλειπε, ἐπειδὴ ἤθελε νὰ ἀκούῃ τέτοιους ὀμιλίες. Τῆς ἀνέφερα λοιπὸν δύο τρεῖς φυλλάδες καὶ ἐκεῖνη ἄμα ἄκουσε τὸ ὄνομά τους ἔσκασε ἀπὸ τὰ γέλια· καθὼς φαίνεται δὲν θὰ εἶχεν ὑπόληψιν ἔς αὐτὰ τὰ βιβλία. Ἐπειτα τῆς ἔκαμα λόγο γιὰ ἕνα ἄλλο βιβλίον, πού ἴσα ἴσα μου εἶχε ἀρέσῃ, δὲν ξέρετε πόσο, τὸν *Παῦλο καὶ τὴ Βιργινία*. Ἐκεῖνη ἐκατάλαβεν εὐθύς ὅτι ὅταν τῆς ἔλεγα γιὰ τῆς ἀγάπης τῶν δύο παιδιῶν τῆς ἠθύμιζα καὶ τὲς δικές μας. Αὐτὴ τῆ φορὰ ὅμως δὲν ἐγέλασε, καὶ δὲ μ' ἄφησε νὰ τελειώσω τὴν ὀμιλία, καὶ με ῥώτησε ἂν εἶχεν ἀκόμα ἡ Ἀστέρω τῆς ἄσπραις τρίχες πού εἶχε ἔς τὴν οὐρά τῆς. Δὲν ξέρετε, μοῦρθε νὰ τὴν πνίξω.

»—Θέλεις νὰ ἀκούσης ἕνα τραγούδι πού σοῦ ἔκαμα ὅταν ἔλειπες;

»—Τί; κάμνεις καὶ στίχους Σταῦρε. Ἄς το ἰδοῦμεν καὶ αὐτὸ, θὰ εἶνε πολὺ ἀστείον.

»Ὅ,τι εἶπα τοὺς πρῶτους στίχους τοῦ τραγουδιοῦ ἄρχισε νὰ ξεκαρδιζέται ἀπ' τὰ γέλια. Δὲν μου ἔκαμε καρδιά νὰ το ἀποτελειώσω. Ἄφ' οὗ λοιπὸν ἐκεῖνη ἐγέλασε καλὰ καλὰ, μοῦ εἶπε·

»—Ἄκουσε καὶ σὺ τώρα, Σταῦρε, ὀλίγους ἰδικούς μου στίχους.

»Ἄχ, τὸσον ὠραῖα πράγματα ἦταν ἐκεῖνοι οἱ στίχοι τῆς, πού ἐγὼ τὰ ἔχασα. Ὅταν ἦλθα

ἴς τὸν ἑαυτὸν μου, ἢ Ἐλένη εἶχε φύγη, ἤμουν μόνος μου καὶ τὰ ῥάτια μου ἐτρέχαν ποτάμι. Ἐτρεξα ἀπάνω κάτω ἴς τὸν κῆπον, ἔβγαζα φωνές, ἐχτυποῦσα τὸ στήθος μου, ἐκυλιόμουν σὰ ζῶο κάτω ἴς τὸ χῶμα. Ἡ Μαρία μὲ ἄκουσε, φαίνεται, καὶ ἔτρεξ' εὐθύς καὶ μοῦ ἔπιασε τὰ χέρια καὶ ἠπολειοῦσε νὰ με παρηγορήσῃ, ἐγὼ τὴν ἔσπρωξα μὲ θυμὸν, ἤμουν φρενιασμένος. Ἀπὸ τὴν βραδιά ἐκείνη καταλαβαίνω πῶς δὲν εἶμαι μὲ τὰ σύγκαλά μου. Βάλετε πιά μὲ τὸ νοῦ σας τὸ τί τραβῶ. Οἱ κολασμένοι θὰ περνοῦν καλλίτερα. Τοῦ κάκου, εἰπά πολλές φορὲς πῶς δὲν πρέπει πιά νὰ τὴν ἀγαπῶ τὴν Ἐλένη, τοῦ κάκου! ὅσο τὸ λέγω τόσο τὴν ἀγαπῶ. Ὅλη νύκτα γυρίζω ἴς τὰ χωράφια, τὴν ἡμέρα ἀφίνω τὴν Ἀστέρω καὶ πηγαίνει ὅπου τῆς καταίβῃ, καὶ ἀναποδογυρίζω τὸ ἀμαζακὶ ἴς τὸ καλλίτερο μέρος τοῦ δρόμου. Σᾶς τὸ ξαναλέγω, κύριε, ὅτι δὲν ἐκάματε καλὰ νὰ μὴ μ' ἀφήσετε νὰ πέσω ἴς τὸ ποτάμι. Δέν μου μένει ἄλλο».

Ἐν ᾧ δὲ παρεσκευαζόμενον νὰ τῷ εἶπω κοινούς τινας καὶ τετριμμένους παραμυθητικούς λόγους, συνήθεις ἐν τοιαύταις περιστάσεσιν, ὁ Σταῦρος ὑπελαβὼν ἐξηκολούθησε·

«—Δέν τα σώσαμε, ἔχομε καὶ ἄλλα. Δέν εἶνε πολὺ καιρὸς ποῦ πέθανεν ἡ ἀρχόντισσα. Μεγάλη συμφορὰ γιὰ τὰ ἀφεντικά μου! Ἐπειδὴ μάλιστα πέθανε χωρὶς νὰ προφθάσῃ νὰ βολέψῃ τὴν Ἐλένη. Τί θὰ ἀπογεῖνῃ τώρα αὐτὸ τὸ κορίτσι; Γιὰ νὰ καταίβῃ ἴς τὸ καπηλεῖο τοῦ πατέρα της, ἀδύνατο, δὲν πάει, ἔρχεται ἄσχημο. Λένε πῶς θὰ τὴν στείλουν ἴς τὸ Παρίσι. Ὁ κύριος Ζαφειράκης μάλιστα λέει πῶς ἐκεῖ τάχα τὴν περιμένει ἡ φήμη καὶ ἡ τύχη, καὶ πῶς εἶνε ἡ *λεκάτη Μοῦσα*, ἔτσι τὴν λέει ὁ κύριος Ζαφειράκης, μὰ δὲν καταλαβαίνω τί πᾶ νὰ πῆ. Κάθε βράδυ μαζεύονται ἴς τὴν κάμαρα τῆς κυρᾶς μου· ἐγὼ καὶ ἡ Μαρία καθόμαστε κάτω ἴς τὸ καπηλεῖο, ἐρχονται βλέπεις οἱ ἄνθρωποι τὸ βράδυ νὰ φάνε νὰ πιοῦνε, καὶ ἀπὸν ἄφ' τὸ κεφάλι μας ἡ Ἐλένη διαβάζει στίχους καὶ ὄλοι τὴν ἀκοῦν μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα. Φτάνει νὰ καθῆστε λίγο ἴς τὸ χωριὸ μας καὶ θὰ εἶνε εὐκολο νὰ πάτε καὶ σεῖς μιὰ βραδιά νὰ τὴν ἀκούστε· τρέχουν ἀπὸ παντοῦ νὰ τὴν ἀκούσουν, καὶ ὁ ἀφέντης μου καμάρωνει μάλιστα ἄν τον παρακαλέσετε νὰ σᾶς ἀφήσῃ νὰ ἀκούσετε καὶ νὰ θαυμάσετε τὴν κόρη του θὰ πετάξῃ ἀπὸ τὴν χαρὰ του».

— Μοῦσα! Μοῦσα! ἀνεφώνησα ἐπανελημμένως, ἔτι μᾶλλον ἐκθαμβος καὶ τοῦ Ῥοβινσῶνος ὅτε ἀνεκάλυψεν ἐπὶ τῆς ἀμμου ἔχνη ποδῶν ἀνθρωπίνων.

» Ναι, κύριε, Μοῦσα! Ἐτσι τὴν λέει ὁ κύριος Ζαφειράκης τὴν λέει καὶ, σταθῆτε, πῶς ἀλλιῶς τὴν λέει, Κουρίννα, Ξαφφῶ... μὰ νὰ σας πῶ, ἐγὼ μοῦ φαίνεται σὰν καλλίτερο τὸ Ἐλένη».

— Μοῦσα ἐπανελάθον. Μὰ, παιδί μου, εἶσαι βέβαιος δι' ὅσα λέγεις;

»—Τί πᾶ νὰ πῆ; ὑπέλαθεν ὁ Σταῦρος, ἂν εἶμαι βέβαιος. Μοῦσα, μάλιστα, Μοῦσα. Ἐχει λένε καὶ λύρα, μὰ ἐγὼ ποτὲ δὲν ἠπόρεσα νὰ τὴν ἰδῶ αὐτὴν τὴν λύρα. Ἐχει, λένε ἀκόμα καὶ ἕνα στρίποδο, τρίποδο, ἂ ναι· τρίποδα τὸν λένε. Μὰ ποῦ τὰ ἔχει κρυμμένα ὅλ' αὐτὰ καὶ δὲν ἠμπορῶ ἐγὼ νὰ τα ἰδῶ; Οὔτε ἡ Μαρία ξέρει τίποτ' ἀπ' αὐτὰ. Τὴν προχθὲς τῆς εἶπα τῆς Ἐλένης:

»—Κυρία Ἐλένη, μὰ δέ μου δείχνεις καὶ ἐμένα τὸν τρίποδά σου καὶ τὴν λύρα σου;

»Καὶ ἐκείνη μοῦ ἐγύρισε τὴν ῥάχη καὶ μ' εἶπε βῶδι!»

Δὲν ἠδυνήθην νὰ μὴ μειδιάσω.

«—Ἄ! κυτᾶξτε, κύριε, ἐφάνηκε τὸ καμπαναριὸ τοῦ χωριοῦ μας, τώρα δὰ θὰ ἰδῆτε μόνος σας πῶς εἶν' ἀλήθεια ὅ τι σας εἶπα. Ἄ, ντέ! Ἀστέρω!»

Καὶ ταῦτα λέγων ἐξέτεινε τὴν μᾶστιγα ἐπὶ τῆς ῥάχεως τῆς Ἀστέρω, ἥτις αἰσθανομένη τὴν ὄσμην τοῦ στάβλου ἐχρημέτισεν ἐπανελημμένως καὶ πρὶν ἢ παρέλθῃ τέταρτον τῆς ὥρας ἐστάθη πρὸ τῆς θύρας τοῦ καπηλείου.

Ἦτο δὲ τοῦτο εὐρύχωρον οἰκοδόμημα ἔχον τὸ πρόσωπον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, ὅπισθεν δὲ αὐτὴν καὶ κῆπον Ἡ ἐπιγραφή τοῦ καπηλείου παρίστα τὴν ὑποφώσκουσαν ἤν, τουτέστιν ἀργυροῦν ἀστέρα ἐπὶ ἀμμώδους βάσεως καὶ ὑπ' αὐτὸν ἀλείκτορα ἀνοιχτὸν ἔχοντα τὸ στόμα, τὸν πόδα ὑψωμένον καὶ τὰς πτέρυγας ἀνεπτυγμένας.

Εἰσῆλθον εἰς πενιχρὰν καὶ ῥυπαρὰν μεγάλην αἴθουσαν, ἥς τὸ ἀπέναντί μου ἄκρον ἐφώτιζεν ἡ λάμψις ἐνδὸς καὶ μόνου λύχνου. Ὑπὸ τὸν λύχον ἡμίσεια δωδεκάς χωρικῶν ἐκάθηοντο περὶ τράπεζαν πλήρη φιαλῶν καὶ ποτηρίων πίνοντες καὶ χαρτοπαικτοῦντες. Ὅμοιοι κρομμύων ἐκρέμαντο ἀπὸ τῶν δοκῶν, ἅς ὁ χρόνος μᾶλλον ἢ ὁ καπνὸς εἶχε καταμαυρίσῃ, ἄθλιαι χρωματισταὶ εἰκόνες παριστῶσαι τὸν *περιπλανώμενον Ἰουδαῖον*, τὰς τέσσαρας ὥρας τοῦ ἔτους, τὰ τέσσαρα στοιχεῖα, ἐκάλυπτον τοὺς ἄλλοτε ἠσθεστωμένους τοίχους. Μυῖαι μεγάλαι περιπταντο βραδέως ἐν ἀτμοσφαίρα κεκορεσμένη πυκνοῦ καπνοῦ, περιβομβοῦσαι περὶ τὰ ὠτά μου καὶ προσκρούουσαι ἐπὶ τοῦ προσώπου μου. Ἦτο δ' ἐν τῇ ἐστία ἀνημμένον πῦρ, διότι αἱ ἐσπέραι ἦσαν ἤδη ὑπόψυχοι, καὶ περὶ τὴν ἐστίαν κατέκειντο ἀδελφικώτατα γαλαὶ καὶ κύνες περὶ τὴν ἡμίσειαν δωδεκάδα. Ἐγὼ δὲ θερμαίνων τοὺς πόδας μου πρὸ τῆς πυρᾶς διενοούμην ἐὰν ἦτο ποτὲ δυνατόν νὰ φυῆ, κατὰ τὸ λέγειν τοῦ Σταύρου, ἄνθος ποιητικὸν ἐν τῷ ῥυπαρῷ ἐκείνῳ καταγωγίῳ, καὶ νὰ ὑπάρχῃ ὑπὲρ αὐτὸ ὑπερῶν κατοικούμενον ὑπὸ νεαρᾶς καὶ εὐμόρφου φοιβολήπτου κόρης, ἀπαράλλακτα ὡς ἐν ταῖς ζωγραφίαις τῶν παλαιότερων μεγάλων καλλιτεχνῶν οἱ κολασμένοι ἐν

τῶ βυθῷ τῆς κολάσεως φύρδην μίγδην εἶνε σε σωρευμένοι, ὑπὸ τὸν κυανοῦν δὲ οὐρανὸν ἵπτανται οἱ ἄγγελοι καὶ τὰ σεραφεῖμ δοξολογοῦντα διὰ χρυσαῶν ψαλτηρίων τὸν Ὑψιστον.

Ταῦτα διανοούμενος εἶδον καταβαίνουσαν ἀπὸ ξυλίνης κλίμακος, ἀγούσης ἀπὸ τοῦ ἄντρου εἰς τὸ ἄδυτον, κόρην εὐμορφον καθαρὰ ἐνδεδυμένην, ζωηρὸν ἔχουσαν τὸ βλέμμα καὶ μειδιῶν τὸ στόμα, φόρεμα λίαν βραχὺ, πόδα κομψῶς ὑποδεμένον καὶ κνήμην ἐξαισίαν.

Ἦτο ἡ Μαρία.

Μ' ἐκαλημέρισε χαριέστατα, καὶ εὐθὺς ἐπεδόθη εἰς τὴν παρσκευὴν τοῦ δείπνου μου βοηθουμένη καὶ ὑπὸ τοῦ Σταύρου. Διὰ τῶν χειρῶν τῆς δὲ τῶν οὔτε ἄγαν χονδρῶν, οὔτε ἄγαν σκληρῶν, οὔτε ἄγαν ἐρυθρῶν—δοιοῖα εἶνε αἱ τῶν καπῆλων,—ἤπλωσεν ἐπὶ τῆς τραπέζης τῆς ὅσον οἶόν τε ἀπεχούσης τοῦ οἰνόφυλλογος οὐίλου, τραπέζομάντηλον ἀναδίδον τὴν εὐάρεστον ὁσμὴν τοῦ ἄρτι πλυθέντος λινοῦ ὑφάσματος.

Ἦτο δὲ εὐστροφος ἡ Μαρία, ἀεικίνητος, λίαν ἐπαγωγὸς, καὶ χαριστάτη κατὰ πάντα, ὥστε κατεθελγόμεν θεωρῶν αὐτήν. Ὅτε δὲ τῆ εἶπον ὅτι προτίθεμαι νὰ διατρίψω ἡμέρας τινὰς ἐν τῷ χωρίῳ, ὑπεσχέθη νὰ μοὶ δώσῃ τὸ ἄριστον τῶν δωματίων.

— Ἀλλὰ διὰ νὰ μὴ σὰς γελάσω, προσέθηκεν ἡ κόρη, ἡ καλλίτερη μας κάμαρα κ' ἐκεῖνη ἀκόμα εἶνε ἀχούρι· μὰ ὁ τόπος ἐδῶ εἶνε πολὺ ἔμμορφος καὶ ἀξίζει ἐν τὸν ἴδῃ κανεῖς.

— Καὶ ἐγὼ ἐδῶ ἐγεννήθην ὅπως καὶ σύ.

— Ἐδῶ δὰ εἰς τὸ χωριὸν μας; ἠρώτησεν ἔκθαμβος.

— Ὅχι, ἀλλὰ ὀλίγας ὥρας παρακάτω. Ἄν ἐδῶ ἔς τὸ ποτάμι σας ρίψῃς ἓν ἄνθος, θὰ περάσῃ ἀκριβῶς ὑπὸ τὰ παράθυρά μου.

— Τί καλὰ ποὺ θὰ εἶνε γιὰ ἓνα νέο καὶ γιὰ μία νέα ποὺ νὰ ἐρωτεύωνται! εἶπε γελῶσα.

Ἐν ᾧ δὲ οὕτω συνδιελεγόμεθα, ἀνοίγει ἐλαφρὰ ἡ πρὸς τὴν ὀδὸν θύρα καὶ ἄνθρωπός τις ὑψηλὸς καὶ ἰσχνὸς εἰσεπήδησε διὰ θήματος χορευτικοῦ εἰς τὸ μέσον τῆς αἰθούσης, μ' ἐχαιρέτισε σύρων πρὸς τὰ ὀπίσω τοὺς πόδας, ἔλαβε τὸ πωγόνιον τῆς Μαρίας ἥτις καὶ αὐτὴ τῷ ἔδωκεν ἐλαφρὸν βράπισμα, καὶ διὰ μιᾶς ἐξηφανίσθη πρὸς τὴν κλίμακα ὡς γάτος ὑπὸ ἐξωργισμένου κυναρίου καταδιωκόμενος.

— Ὁ κύριος Ζαφειράκης, μοὶ εἶπεν ἡ Μαρία.

— Τί ἐστὶ κύριος Ζαφειράκης, ἠρώτησα, οὐχὶ περίεργος ὢν νὰ μάθω περὶ τοῦ ἀνδρὸς, ἀλλὰ μάλλον ἓνα δώσω ἀφορμὴν εἰς τὴν εὐμορφον καὶ στωμύλην κορασίδα νὰ λαλήσῃ καὶ νὰ ἴδω στίλβοντας τοὺς λευκοτάτους αὐτῆς ὀδόντας.

— Ἐνας κουτεντὲς! ἀπεκρίθη ἡ Μαρία, ὑψοῦσα τοὺς ὤμους.

— Στοιχηματίζω ὅτι αὐτὸς δὲν τὸ παραδέχεται.

— Τὸ κακὸ εἶνε ποὺ καὶ οἱ ἄλλοι δὲν τὸ παραδέχονται. Ὅ,τι πῆ τὸν ἀκοῦν μ' ἀνοικτὸ τὸ στόμα. Ἄν μ' ἀκούων ἐμένα, ὅταν μπαίνη ἀπὸ τὴν μία πόρτα θὰ τὸν πετοῦσαν ὄξω ἀπὸ τὴν ἄλλην, ἢ καλλίτερα ἀπὸ τὸ παράθυρο. Αἶ, κύριέ μου, ἐδῶ μετὰ γίνονται πρᾶγματα, ποὺ νὰ σὰς τὰ λέω!

Τὴν ἠρώτησα μετὰ πολλῆς προφυλάξεως, ἀλλὰ ἡ εὐμορφος καὶ χαριέσσα κορασίς ἅμα ποραθῆσα ἐπὶ τῆς τραπέζης μου τὸ φαγητὸν ἀπεχώρησεν εὐχρηθεῖσά μοι: Καλὴν ὄρεξιν.

Περὶ δὲ τὸ τέλος τοῦ δείπνου μου εἶδον προσερχόμενον ἄνθρωπὸν τινα, ὅστις μ' ἐφάνη εὐήθης λίαν καὶ γελοῖος καὶ ὅστις οὐδεὶς ἄλλος βεβαίως ἦτο ἢ ὁ κύριος Βαλλιᾶς, ὀλοστρόγγυλος καὶ ῥοδοκόκκινος. Μετὰ τὴν ἀνταλλαγὴν τετριμμένων τινῶν φράσεων, ἀπαραιτήτου προανακρούσματος πάσης συνδιαλέξεως, τὸν παρεκάλεσα νὰ καθίσῃ καὶ με βοηθήσῃ νὰ ἀποτελειώσω τὴν φιάλην μου. Ἄφ' οὗ δὲ ἐκένωσε τὸ ποτήριόν του, με ἠρώτησε:

— Ὁ κύριος ἔρχεται ἀπὸ τὸ Παρίσι;

— Μάλιστα.

— Ἀχ! τὸ Παρίσι, τὸ Παρίσι! Καὶ ὁ κύριος εἶνε ἔμπορος;

— Ὅχι, κύριε.

— Ζωγράφος ἴσως;

— Οὔτε.

— Ταξειδεύει λοιπὸν ὁ κύριος χάριν διασκεδάσεως;

— Τὸ εὐρήκατε.

— Ἀλλὰ τὸ χωριὸν μας ἐδῶ δὲν ἔχει τίποτε ἀξιοπερίεργον.

— Μὰ, κύριέ μου, συκοφαντεῖτε τὴν οἰκίαν σας.

— Αἶ, ἓνα πτωχὸ καπηλειὸ χωριάτικο.

— Τὸ ὁποῖον ὅμως ἐγκλείει θησαυρὸν, ποὺ τὸν ζηλεύουν πολλὰ παλάτια.

— Τί! ζῆσετε ἴσως; . . .

— Ὅ,τι ὅλος ὁ κόσμος εἰζεύρει εἰς μιᾶς ἡμέρας ἀπόστασιν τριγύρω ἀπ' ἐδῶ. Εἶσθε πατὴρ μακάριος.

— Ἄ! κύριε! . . .

— Εἶσθε πατὴρ Μούσης. . .

— Τὸ λέγει ὁ κύριος Ζαφειράκης.

— Δὲν ἠθέλησα νὰ ἀναχωρήσω χωρὶς νὰ χαιρετίσω τὴν στέγην ὑπὸ τὴν ὁποῖαν ἐγεννήθη ἡ κόρη σας.

— Μεγάλην τιμὴν μοὺ κάμνετε.

— Ὅλος ὁ κόσμος θὰ ἔλθῃ, ὅπως πηγαίνουν εἰς τὸν Ἅγιον Τάφον οἱ προσκυνηταί.

— Καλὲ τί μοὺ λέτε; ἀλήθεια;

— Πιστεῦσατέ με.

Ἐν συντόμῳ κατέπεισα τὸν κ. Βαλλιᾶν νὰ μ' ἀνοίξῃ αὐτὸς τὴν θύραν τοῦ ἱεροῦ, ὅπερ ἐπεθύμουν νὰ ἐπισκερθῶ.

— Ἴσα ἴσα ἀπόψε ἔχομε καλεσμένους μερικὸς φίλους νὰ ἀκούσων τὴν Ἐλένην ποὺ θὰ μᾶς διαβάσῃ καινούργια ποιήματά της.

— Εὐτυχῆς θὰ λογισθῶ ἐὰν παρασταθῶ εἰς τόσον ἐπίσημον συναναστροφῆν.

— Θὰ ἔχωμεν καὶ τὸν κύριον Ζαφεράκην καὶ τὸν κύριον Ἰωαννάκη.

— Τιμὴ μου εἶνε νὰ καθίσω μεταξὺ τῶν κυρίων τούτων.

Ὁ κύριος Βαλλιᾶς ἀνέβη παρῆυθις ἵνα ἐρωτήσῃ τὴν συνέλευσιν, καὶ θέσῃ εἰς ψηφοφορίαν τὴν παραδοχὴν μου. Μετὰ τινὰς δὲ στιγμὰς κατελθὼν μοὶ εἶπεν ὅτι ἐγενόμην δεκτὸς παμψηφεί, προσθεῖς :

— Μόνον ἡ Μούσα σᾶς παρακαλεῖ νὰ φανῆτε κάπως συγκαταβατικῶς.

Ἐπὶ τούτοις ἐγὼ ἀπεχώρησα εἰς τὸ δωμάτιόν μου ἵνα ἐτοιμασθῶ πως καὶ καλλωπισθῶ. Ἄμα δὲ σημαίνουσας τῆς ὀγδόης ὥρας, ἡγουμένου τοῦ κυρίου Βαλλιᾶ καὶ παρακολουθοῦντος τοῦ Σταύρου, ὅστις ἐστέναζε καὶ ὁ στεναγμὸς τοῦ ἡδύνατο καὶ λιθίνην καρδίαν νὰ συγκινήσῃ, ἀνέβην βραδέως τὰς βαθυΐδας τοῦ Παρνασοῦ.

[Μετὰφρασις].

Π.Ι.Φ.

[Ἐπιτετατὸ ἐπιλοκ].

Ο ΓΕΡΜΑΝΟΣ ΦΟΙΤΗΤΗΣ

Περιγραφή

τοῦ μαθητικοῦ βίου ἐν Γερμανίᾳ.

Συνίεσις (δὲ σελ. 73).

Νυκτερινὰ συμπλοκαὶ τῶν φοιτητῶν μετὰ τῆς ἀστυνομίας καὶ τῶν νυκτοφυλάκων.

Εἶδομεν προηγουμένως ὅτι, ὅταν οἱ φοιτηταὶ ἀποχωρῶσι τοῦ ποτείου, καὶ παρεύονται διὰ τῶν δδῶν καὶ δμάδας, παρήλθεν ἤδη τὸ μεσονύκτιον, οἱ δὲ κώδωνες τῶν πολυαριθμῶν κωδωνοστασίων τῆς πόλεως ἤχουσι τὰς ὥρας τῶν πνευμάτων ἐν τῇ ἡρέμῳ καὶ σοβαρᾷ νυκτί. Ἐκαστος τίμιος πολίτης ὑπνώττει τὴν ὥραν ταύτην ὑπνὸν νήδυμον, βέγγων ἐν τῇ θερμῇ κλίνῃ, μόνον δὲ ἀγρυπνοῦσι ἐμβριθεῖς τινες φιλόσοφοι, ἢ ἀστρονόμοι ἀναγινώσκοντες εἰς τοὺς ἀστέρας, ἢ νυκτοκλόποι ἐξεληθόντες πρὸς λείαν. Κατὰ τὴν ὥραν λοιπὸν ταύτην ἀγρυπνεῖ καὶ πᾶσα ἡ ὑπὸ τὰς διαταγὰς τῆς διοικήσεως τῆς πόλεως ὑπήκουσα ἔνοπλος δύναμις τῶν ἀστυνομικῶν κλητῆρων καὶ τῶν νυκτοφυλάκων, περιπολοῦσα ἀνά τὴν πόλιν καὶ ἀγρυπνοῦσα μὲ Ἄργου ὄμματα ἐπὶ τῆς ἡσυχίας καὶ ἀσφαλείας πάσης κοιμωμένων ψυχῆς. Νυκτερινοὶ ἀστυνομικοὶ κλητῆρες! Οἶκι ἀναμνήσεις ἐγείρονται διὰ τοῦ ὀνόματος τούτου εἰς τοὺς παλαιοὺς σπουδαστὰς τοῦ Βυρτσβούργου. Τί ἐγένετο τὸ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς, τὸ πολωνικὸν κράνος, ἀφ' οὗ αἱ βράβδοι τῶν φοιτητῶν ἐξήγαγον ἄλλοτε ἤχους, ὡσεὶ τυμπάνων κρουομένων ὑπὸ τυμπανοπλήκτρων; Ἄφ' ἧς ἀντηλλάγη τὸ κράνος τοῦτο

διὰ τῆς ὀξείας καὶ ὡς δορὰ ἐγγέλυος λείας περικεφαλαίας, πόσον δὲν ἀπόλεσεν ὁ κλητῆρ τῆς ἀρχαίας ποιήσεως. Ἐὰν δὲ παρέμεινε χροιά τις ῥομαντικότητος εἰς τὴν φυλάττουσαν τὴν νύκτα δύναμιν, εὐρίσκουμεν ταύτην εἰς τοὺς νυκτοφύλακας. Κρίμα μόνον ὅτι οἱ φύλακες οὗτοι δὲν εὗρον εἰσέτι τὸν ἄξιον ὑμνητῆν των. Ὁ ποιητῆς Körner παρέδωκεν εἰς τοὺς αἰῶνας νυκτοφύλακά τινα, ὁ Zschokke ἔκαμεν ἦρωα ἐνα αὐτῶν ἐν τινι ἱστορηματι, ἀλλὰ τὸν λαμπρὸν, τὸν κάλλιστον τῶν νυκτοφυλάκων, ὅσους φωτίζει ποτὲ ἡ γερμανικὴ σελήνη, δὲν ἠδυνήθησαν μέχρι τοῦδε νὰ ὑμνήσωσιν ἐν ποιήσει οἱ καθ' ἡμᾶς πεζοὶ καὶ ξηροὶ χρόνοι. Ἄλλ' ἔσται ἡμᾶρ ὅτε οἱ μεταγενέστεροι θέλουσι δοξάσει τὴν διοίκησιν τῆς πόλεως διὰ τὴν εἰσαγωγὴν σώματος τοιούτου πλήρους ποιητικῆς ὕλης. Ὅταν δὲ ἡ ἰσοπεδωτικὴ δύναμις τῶν χρόνων τοῦ μέλλοντος ἀφαιρέσῃ τὴν ῥομαντικότητά τεμάχιον πρὸς τεμάχιον, ὅταν διὰ τῆς χειραφετήσεως τῶν γυναικῶν αἱ μικραὶ βράπτρια ἀναλάβωσι τὴν νυκτερινὴν φυλακὴν τῆς πόλεως ταύτης τῶν Μουσῶν παρὰ τὸν Μοῖνον, ἔργον ὅπερ ἔχουσιν ἤδη πρὸ πολλοῦ ἀναλάβει, ἀλλὰ μόνον μέχρι τῆς 10 ὥρας τῆς νυκτός, τότε ἡ παράδοσις καὶ οἱ μῦθοι θὰ παραστήσωσι τοὺς νυκτοφύλακας τοῦ Βυρτσβούργου οἷον γίγαντάς τινας καὶ δράκοντας, οἷον βρυκόλακας καὶ ὅσα τοιαῦτα νύκτια ὄντα διηγεῖται ἡμῖν ἡ σύγχρονος μυθολογία.

Ὁ νυκτοφύλαξ εἶνε ὅπως αἱ νυκτερίδες καὶ αἱ γλαυκὲς δράκτὸς μόνον τὴν νύκτα, καθόσον τὴν ἡμέραν ἐργάζεται εἰρηνικῶς καὶ ταλαιπώρως ἐν τῷ ἰδίῳ ἐργαστηρίῳ ὡς βράπτης, ὑπόδηματοποιός, σιδηρουργός ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον. Ὅταν δὲ τὸ σκότος καλύψῃ τὰ πάντα καὶ οἱ κώδωνες τῶν ἐκκλησιῶν προσκαλῶσι βραδίκως καὶ χαρμοσύνης τοὺς κατοίκους τῆς καθολικῆς ταύτης πόλεως εἰς ἐσπερινὴν προσευχὴν, ἐγείρεται ὁ νυκτοφύλαξ ἀπὸ τῆς βραπτικῆς αὐτοῦ μηχανῆς, ὅπως ὁ Κιγκινιάτος ἀπὸ τοῦ ἀρότρου, ἀποθέτει τὰ ἐργαλεῖα αὐτοῦ κατὰ μέρος, ἐκβάλλει τὰ ἐργατικά ἐνδύματα, περιβάλλει τὰ ἰσχυρὰ καὶ εὐτονα αὐτοῦ μέλη διὰ στρατιωτικοῦ μανδύου, ζώννυται διὰ ζώνης, φερούσης ἀνηρητημένην κερατοειδῆ σάλπιγγα, θέτει τὴν καλύπτραν ἐπὶ τῆς ἵπποτικῆς κεφαλῆς καὶ λαμβάνει εἰς χεῖρας τὸ ἀκόντιον, ἥτοι βόταλον ἰκανοῦ πάχους καὶ δυνάμεως. Οὕτω παρασκευασθεὶς καὶ προαισθανόμενος δεινὴν μάχην μετὰ τῶν σπουδαστῶν προσέρχεται πρὸς τὴν σύζυγον αὐτοῦ, φέρουσαν μεγαλοκέφαλον ξανθότριχα χονδροειδῆ καὶ ἐπὶ τῆς ἀγκάλης, καὶ ἀποχαιρετᾷ αὐτὴν τρυφερώτατα ὅπως ὁ Ἐκτωρ τὴν Ἄνδρομάχην. Ὅπως δὲ κατὰ τὴν μακαρίαν ἔθνοφυλακὴν (δὲν ἐννοῶ τὴν ἐν Ἑλλάδι, ἀλλὰ τὴν ἐν Γερμανίᾳ) οἱ βράπται καὶ παντοπῶλοι ἐγίνοντο στρατηγοὶ καὶ ἦρωες εὐθὺς ἅμα τὸ ξίφος ζωννύμενοι, οὕτω ἐμψυχοὶ καὶ τὸν ἡμέτερον βράπτην ἢ χαλ-